

odstraniti cihelnu, nelze spatřovati nic, co by se přičilo dobrým mravům, ani nic nemožného. Žalovaný znal obsah služebnosti, kterou na sebe smlouvou vzal, a sám doznává, že »mu nic na tom nezáleželo, by situoval cihelnu o kousek dále.« Bylo jeho věcí, by se, než se stavbou započal, dorozuměl se žalobcem, a neměl bez jeho souhlasu cihelnu v rozsahu továrního podniku stavěti. Těžké následky, jež ho z porušení služebnosti stihají, musí si tudíž sám přičísti. Nezáleží na tom, že podle skutkového přednesu žalovaného nedostačovala stará cihelna ani z daleka nárokům v továrně žalovaného na cihlách ročně spotřebovaných a že tím méně mohla vyhověti nárokům ostatního obyvatelstva, že proto žalovaný jest nucen ku odstranění bytové tísně svých zřízců stavěti dělnické domky a kolonie, že, ježto cihly nebylo možno nikde dostati a stará cihelna nevyhovovala, mimo to v hliníku na parcele číslo 1087 jest množství vhodné hlíny, vystavěl žalovaný na pozemku 1087 cihelnu novou moderního zařízení v bezprostřední blízkosti cihelny staré, takže vlastně obě tyto cihelny se doplňují a tvoří jediný hospodářský závod. Nelze přihlédnouti ani k dalšímu tvrzení žalovaného, že hospodářské interese není v naprosto žádném poměru se ztrátou, již by žalovaný odstraněním cihelny utrpěl. Ani tyto skutečnosti, kdyby byly zjištěny, neoprávněly by žalovaného jako smluvní stranu, by svémocným jednáním porušil právo druhé smluvní strany, jež vzal na se jako závazek. Soud nemůže přihlédnouti k jinému, než zda žalovaný svémocně porušil právo žalobcovo, a v kladném případě musí vyhověti žalobě. Rozhodným byl tu jedině výklad smlouvy. Nejvyšší soud, vyloživ smlouvu odchýlně od výkladu jejího nižšími soudy, uznal důsledkem toho na porušení práva žalobcova žalovaným.

Čís. 6762.

Pokud neodporuje dobrým mravům úmluva dvou obchodníků v menším městě, že nebudou navzájem obchodovati konkurenčními předměty.

(Rozh. ze dne 1. února 1927, Rv II 801/26.)

Žalobce a žalovaný, bratři, měli původně obchody v otcovském domě, žalobce obchod koženým zbožím, žalovaný střížním zbožím. V roce 1924 koupil žalobce sousední dům a přeložil tam svůj obchod. Mezi bratry došlo po té k nesrovnalostem, načež uzavřeli dne 22. ledna 1925 smír, v němž se zavázali, že nebudou obchodovati konkurenčním zbožím. Ježto žalovaný měl napotom na skladě obuv, součástky (příslušenství) obuvi a syrovou kůži, domáhal se na něm žalobce žalobou, by byl uznán povinným dodržeti smír ze dne 22. ledna 1925, zastaviti obchod obuvi, součástkami jejími, jakož i kůží a zdržeti se v budoucnu všech obchodů, jež odporují konkurenčnímu zákazu. Žalobě bylo vyhověno soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Zavázal-li se žalovaný smírem ze dne 22. ledna 1925, že nepovede ve svém obchodě konkurenčních předmětů, jež se týkají obchodu ko-

žemi, nesmí ani obuv, ani příslušenství obuvi a syrovou kůži míti na skladě ve svém obchodě. Tím se smlouva nevykládá způsobem rozšiřujícím. Nelze přisvědčiti právnímu názoru dovolatelovu, že se smírí přičí dobrým mravům, ježto je časově a místně neomezeným. Dle obsahu smíru, dle něhož zavázal se také žalovaný znova zanechati obchodu syrovými kožemi a nemíti takový obchod v místě, nelze pochybovati o tom, že se záповěď v doložce konkurenční vztahuje toliko na obce a že je tudíž místně omezena. Co se týče času, je omezena potud, že má platiti jen, pokud obě strany povedou dále svůj obchod v O. Že se toto mezičasí může vztahovati na řadu let, bylo úmyslem stran a i v oboustranném zájmu. Žalovaný není ve své výdělečné činnosti nespravedlivě zkrácen, ježto je mu volno, by také v O. sám provozoval obchod se vším ostatním zbožím, jež není konkurenčním předmětem obchodu usněmi. Je proto nesprávně, že žalobce mohl by požadovati na žalovaném, by nevedl konkurenčních předmětů, kdyby se tento jinam přestěhoval, nebo kdyby žalobce sám vzdal se svého obchodu. Pak nemohlo by o předmětech konkurenčních býti nižádné řeči (srov. rozh. č. 3884 sb. n. s.).

Čís. 6763.

Zrušení svěření (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

Byla-li ve lhůtě §u 2 (4) předložena dohoda sjednaná mezi osobami uvedenými v §u 2 (3), nepřičící se účelu zákona, a souhlasí-li s ní Státní pozemkový úřad, nezbyvá soudu, než aby ji schválil. Co do výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k schvalovací doložce, nezbyvá, než by účastníci dohody buď se jim podrobili anebo vymohli si změnu nebo zrušení, nejsou však oprávněni, by dohodu znova upravili podle schvalovací doložky, po případě od ní upustili, aniž jest příčiny, by svěrenský soud sečkal, jak se účastníci zachovají k schvalovací doložce Státního pozemkového úřadu. Soud schvaluje dohodu bez ohledu na výhrady, na něž jest vázán souhlas Státního pozemkového úřadu. Schválením není však rozhodnuto o oprávněnosti žádné z výhrad připojených Státním pozemkovým úřadem k jeho schvalovací doložce.

(Rozh. ze dne 2. února 1927, R I 38/27.).

Z e m s k ý s o u d v P r a z e schválil dohodu podle §u 2 zákona o zrušení svěření. R e k u r s n í s o u d k rekursu držitele svěření napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Při schválení dohody musí se svěrenský soud řídit jedině podle zákona o zrušení svěření a, shledá-li, že dohoda tomuto zákonu vyhovuje, nemá příčiny, aby dohody neschválil. K dohodě, která se týká zabraného majetku, a ku zajištění nároků na tomto majetku, jest podle §u 13 zákona o zrušení svěření třeba také souhlasu Státního pozemkového úřadu, jemuž dlužno doručiti všechna usnesení učiněná podle tohoto zákona. Dle toho se také svěrenský soud řídil a vyžádal si souhlas Státního pozemkového úřadu, který také zásadně k dohodě svolil, vymíniv si podmínky, které uvedeny jsou ve svolovací doložce na předložené dohodě připojené. Udělil-li